Розплющивши очі, професор Меєр побачив трьох молодих хірургів, які тривожно схилилися над ним, трьох молодих фахівців, які провели операцію. Раптом йому спало на думку, що вони й справді мали бути дуже молодими, щоб зважитися на таке; молодими й зухвалими, обдарованими енциклопедичними технічними знаннями до такої міри, що виключає усе інше; зі сталевими нервами, сталевими пальцями, по суті, не людьми. Вони мали кваліфікацію автоматів.

Меєр був настільки вражений цими післяанестезійними одкровеннями, що минуло кілька секунд, перш ніж він, нарешті, усвідомив, що операція пройшла успішно.

— Як ви себе почуваєте, сер?

— З вами усе гаразд?

— Ви можете говорити, сер? Якщо ні, похитайте головою або мигніть.

Вони стривожено дивилися на нього.

Професор Меєр ковтнув, випробовуючи своє нове піднебіння, язик та горло. Нарешті він вимовив дуже сипло:

— Мені здається... Мені здається...

— З ним усе гаразд! вигукнув Касиді. — Фелдмане, прокидайся!

Фелдман підвівся з кушетки, намацуючи свої окуляри.

— Він уже прокинувся? Щось казав?

— Так, він розмовляє! Він розмовляє, немов ангел! Ми таки зробили це, Фреді!

Фелдман знайшов свої окуляри й кинувся до операційного столу.

— Можете сказати ще що-небудь, сер? Що завгодно.

— Я... Я...

— Господи, — видихнув Фелдман, — я зараз збожеволію.

Усі троє вибухнули нервовим сміхом. Вони оточили Фелдмана й почали ляскати його по спині. Він теж засміявся, але потім зайшовся кашлем.

— Де Кент? — крикнув Касиді. — Він має бути тут, хай йому біс. Він тримав цей клятий осцилоскоп на одній лінії впродовж повних десяти годин. Це найстабільніша робота, яку я будь-коли бачив. Де його чорти носять?

— Пішов по сендвічі, — відповів Люпович. — Ось і він.

— Кенте, Кенте, усе гаразд!

На порозі з'явився Кент із двома паперовими пакетами і половиною бутерброда в роті. Він квапливо ковтнув.

— Заговорив?! Що він казав?

Позаду Кента почувся шум, і у двері протиснулися з десяток людей.

— Заберіть їх звідси! — вигукнув Фелдман. — Сьогодні ніяких інтерв'ю! Де поліцейський?

Полісмен вибрався з юрби й загородив вхід.

— Ви чули, що кажуть лікарі, хлопці?

— Це нечесно. Цей Меєр належить світові!

— Якими були його перші слова?

— Що він казав?

— Ви справді перетворили його на собаку?

— Якої породи?

— Він може махати хвостом?

— Він сказав, що з ним усе гаразд, — оголосив поліцейський, загороджуючи двері. — Ходімо звідси, хлопці.

У нього під руками прослизнув фотограф. Він глянув на операційний стіл і пробурмотів:

— Господи Ісусе!

Потім підняв свою камеру.

— Поглянь-но сюди, друже...

Кент затулив рукою об'єктив, і в цю мить спрацював спалах.

— Якого біса?! — вигукнув репортер.

— Тепер у вас є унікальний знімок моєї долоні, — саркастично промовив Кент. — Збільшіть його й помістіть у музеї сучасних мистецтв. А зараз забирайтеся звідси, поки я не скрутив вам в'язи.

— Ходімо, хлопці, — суворо повторив поліцейський, виштовхуючи газетярів. На порозі він озирнувся й поглянув на професора Меєра.

— Просто не можу повірити! — прошепотів він, зачиняючи за собою двері.

— Пляшки на стіл! — вигукнув Касиді.

— Відсвяткуємо!

— Боже мій, ми заслужили свято! Професор Меєр посміхнувся — звісно, внутрішньо, тому що лицьова міміка була обмежена. Підійшов Фелдман.

— Як ви себе почуваєте, сер?

— Чудово, — обережно мовив Меєр, звикаючи до свого дивного піднебіння. — Трохи не по собі, мабуть...

— Але ви не шкодуєте? — запитав Фелдман.

— Ще не знаю, — сказав Меєр. — Я був проти цього з принципу. Незамінних людей немає.

— Є. Це ви, — Фелдман говорив з палкою переконаністю.

— Я слухав ваші лекції. Звісно, я не претендую на розуміння й десятої частини того, що ви казали. Математичний символізм для мене — лише хобі. Але ваші знамениті принципи уніфікації...

— Будь ласка, — вимовив Меєр.

— Ні, дозвольте мені закінчити, сер, — сказав Фелдман. — Ви продовжуєте грандіозну роботу, з якою не змогли впоратися Ейнштейн та інші. Ніхто, крім вас, не в змозі її закінчити. Ніхто! Вам потрібно було ще кілька років існування в будь-якій формі, яку здатна запропонувати наука. Я шкодую лише, що ми не змогли знайти більш придатне вмістилище для вашого інтелекту. Людське тіло було недоступне, а від приматів довелося відмовитися...

— Не має значення, — промовив Меєр. — Зрештою, головне — це інтелект. У мене трохи паморочиться в голові...

— Пам'ятаю вашу останню лекцію в Гарварді, —стиснувши руки, продовжив Фелдман. — Ви виглядали таким старим! Я ледве не плакав — утомлене, виснажене тіло...

— Не хочете випити, сер? — Касиді простягнув склянку.

Меєр засміявся.

— Боюся, мої нові форми погано пристосовані для склянок. Краще блюдце,

— Вірно, — сказав Касиді. — Хлопці, несіть сюди блюдце! Боже мій!

— Вибачте нас, сер, — промовив Фелдман. — Напруга була жахлива. Ми не виходили з цієї кімнати майже тиждень, і сумніваюсь, що хтось із нас за цей час проспав більше восьми годин. Ми ледве не втратили вас, сер...

— Ось! Блюдце! — втрутився Люпович. — Що ви питимете, сер? Віскі? Джин?

— Просто воду, будь ласка, — сказав Меєр. — Як ви гадаєте, мені можна підвестися?

— Тільки не робіть різких рухів... — Люпович обережно підняв його зі столу й поставив на підлогу. Меєр невпевнено захитався на чотирьох ногах.

— Браво! — захоплено зааплодували лікарі.

— Мені здається, завтра можна було б спробувати трохи попрацювати, — сказав Меєр. — Треба буде щось вигадати, щоб я зміг писати. По-моєму, це не надто складно. Ймовірно, будуть й інші проблеми, пов'язані з моїм перетворенням. Поки що мої думки не зовсім ясні....

— Не намагайтеся форсувати події.

— Тільки не це! Нам не можна втратити вас.

— Яку сенсаційну статтю можна буде написати!

— Разом чи кожний окремо зі свого погляду і за своєю спеціалізацією?

— І те й інше. Все одно буде замало. Вони тільки й говоритимуть про...

— Де тут ванна? — запитав Меєр. Лікарі перезирнулися.

— Навіщо?

— Замовкни, ідіоте. Сюди, сер. Дозвольте я відчиню вам двері.

Меєр пройшов за ними, всім єством відчуваючи легкість від пересування на чотирьох ногах. Коли він повернувся, лікарі бурхливо обговорювали технічні аспекти операції.

— ...Ніколи не повториться, навіть за мільйон років.

— Не можу з тобою погодитись. Усе, що можна зробити раз...

— Облиш свою філософію, хлопче. Ти чудово знаєш, що це унікальна комбінація випадкових чинників — нам просто пощастило.

— Можеш повторювати скільки хочеш. Деякі біоелектричні зміни...

— Він повернувся.

— Йому не варто багато ходити. Як почуваєшся, друзяко?

— Я не друзяка, — прогарчав професор Меєр. — А за віком міг би бути вашим дідусем.

— Вибачте, сер. Мені здається, вам краще лягти.

— Так, — промовив професор Меєр. — Я ще надто слабкий. У голові паморочиться...

Кент підняв його й поклав на кушетку.

— Так краще?

Вони обступили його кільцем, поклавши руки один одному на плечі. Вони посміхалися і дуже пишалися собою.

— Ми можемо ще щось для вас зробити?

— Лише скажіть, і ми принесемо...

— Ось я налив у блюдце води.

— Ми залишили пару бутербродів біля вашої кушетки.

— Відпочивайте, — ніжно казав Касиді.

Потім він мимоволі погладив професора Меєра по видовженій, вкритій атласною шерстю голові. Фелдман вигукнув щось нерозбірливе.

— Я забув, — зніяковіло вибачився Касиді.

— Нам треба стежити за собою. Адже він — людина.

— Звісно, я знаю. Просто я втомився... Розумієте, він так схожий на собаку, що мимоволі...

— Забирайтеся звідси! — наказав Фелдман. — Забирайтесь! Усі!

Він виштовхав їх із кімнати й повернувся до професора Меєра.

— Можу я що-небудь для вас зробити, сер?

Меєр спробував заговорити, підтвердити свою людську сутність, але слова давалися через силу.

— Це ніколи не повториться, сер. Я впевнений. Ви ж... ви ж професор Меєр!

Фелдман швидко вкрив ковдрою тремтяче тіло Меєра.

— Усе гаразд, сер, — промовив він, намагаючись не дивитися на тремтячу тварину. — Головне — це інтелект! Мозок!

— Певна річ, — погодився професор Меєр, видатний математик. — Але я думаю... не могли б ви мене ще раз погладити?